

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupeného Mgr. Renatou Strnadovou, advokátkou se sídlem Špitálská 11, Příbram, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 10. 1. 2019, čj. MPSV-2018/66072-513/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, čj. 42 Ad 12/2019-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] V této věci jde o to, zda Krajský soud v Praze správně odmítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 10. 1. 2019 pro překážku litispendence.

[2] Veškerá soudní řízení, která žalobce vede v této i v dalších věcech, souvisejí s tím, že dne 15. 12. 2014 se žalobce coby uchazeč o zaměstnání nedostavil na stanovenou schůzku na úřad práce, a dne 22. 1. 2015 byl proto vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání pro maření součinnosti. Od té doby již žalobce podal několik žádostí o obnovu řízení ve věci vyřazení z evidence – a rozhodnutí správních orgánů i jejich postup napadá u soudu. Důvod pro obnovu řízení spatřuje ve svém zdravotním stavu, který má prý i lékařsky doložen, ale ministerstvu odmítá tyto doklady poskytnout.

Řízení o první žalobě ve věci 42 Ad 30/2019

[3] Žalobce podal dne 6. 4. 2018 u Městského soudu v Praze žalobu proti nečinnosti Ministerstva práce a sociálních věcí ve věci žádosti o obnovu řízení. Žádal, aby soud uložil

ministerstvu poskytnout žalobci součinnost, doručit mu určité usnesení, rozhodnout o jeho určité žádosti apod. Dne 4. 2. 2019 bylo městskému soudu doručeno podání označené jako doplnění žaloby. Žalobce zde „doplnil“ návrh výroku rozsudku, jímž by soud nově měl (vedle uložení povinnosti poskytnout součinnost, doručit, rozhodnout apod.) zrušit tři rozhodnutí ministerstva či ministryně (ze dne 4. 8. 2017, ze dne 5. 3. 2018 a ze dne 10. 1. 2019).

[4] Ve skutečnosti (materiálně) bylo toto podání doručené dne 4. 2. 2019 samostatnou žalobou. Městský soud proto svým usnesením ze dne 9. 4. 2019 vyloučil žalobu proti třem rozhodnutím k samostatnému projednání a usnesením ze dne 29. 8. 2019 ji postoupil Krajskému soudu v Praze, kde byla věc zapsána pod sp. zn. 42 Ad 30/2019. Ve zbylé části žaloby, která mířila proti nečinnosti správního orgánu, rozhodl městský soud rozsudkem vydaným též dne 9. 4. 2019.

[5] V podání ze dne 17. 6. 2020, adresovaném již krajskému soudu, žalobce zopakoval, že se v této věci domáhá zrušení tří rozhodnutí. Nato jej soud vyzval k úhradě 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč) za dvě rozhodnutí (*obě o rozkladu a vydaná dne 14. 3. 2018 a 10. 1. 2019, zde soud zčásti upravil žalobní petit, protože žaloba zjevně mylně napadala rozhodnutí ze dne 4. 8. 2017 vydané v prvním stupni, ačkoli již dne 14. 3. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o rozkladu; třetí z napadených rozhodnutí pak předcházelo jednomu z rozhodnutí o rozkladu, takže za ně poplatek nenáležel*) a ve výzvě žalobci vysvětlil, proč žádá poplatek právě v této výši. Žalobce dne 30. 9. 2020 soudu sdělil, že bere zpět žalobu „*v části, která se týká nečinnosti*“, a že proto platí jen 3 000 Kč. (Předmětem tohoto řízení ale nečinnost nebyla.) Soud jej vyzval k upřesnění, za které z napadených rozhodnutí byl zaplacen poplatek. Žalobce odpověděl, že zaplatil za žalobu proti staršímu rozhodnutí ministryně ze dne 14. 3. 2018. Soud pak usnesením ze dne 21. 1. 2021 **zastavil řízení o žalobě proti novějšímu rozhodnutí ministryně ze dne 10. 1. 2019**, neboť za ni nebyl zaplacen soudní poplatek, a odmítl žalobu proti staršímu rozhodnutí ministryně ze dne 14. 3. 2018 (za niž poplatek zaplacen byl) pro opožděnost.

Řízení o druhé žalobě ve věci 42 Ad 12/2019

[6] Dne 1. 4. 2019 podal žalobce u Městského soudu v Praze žalobu, v níž vytýkal ministerstvu různá pochybení. Zformuloval velmi dlouhý petit obsahující řadu dílčích nároků vůči ministerstvu, v němž zvýraznil, že žádá zrušit rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018 a 10. 1. 2019. Obě tato rozhodnutí také připojil. (Rozhodnutí spolu instančně souvisejí: starší z nich je zamítnutím žádosti o povolení obnovy řízení, kdežto tím novějším ze dne 10. 1. 2019 zamítla ministryně rozklad v téže věci.) Městský soud postoupil věc usnesením ze dne 9. 4. 2019 Krajskému soudu v Praze, kde byla zapsána pod sp. zn. 42 Ad 12/2019.

[7] Krajský soud **odmítl žalobu proti rozhodnutí ministryně ze dne 10. 1. 2019** usnesením ze dne 26. 11. 2019, a to pro překážku litispendence. Zjistil totiž, že totéž rozhodnutí ministryně napadl žalobce již jinou žalobou, v té době vedenou pod sp. zn. 42 Ad 30/2019. Krajský soud se zamýšlel i nad tím, zda snad žaloba ze dne 1. 4. 2019 nebyla současně i žalobou na ochranu proti nečinnosti (žalobce totiž v jedné části svého petitu žalobce žádal, aby soud uložil ministerstvu rozhodnout „ve věci samé“). Dospěl však k závěru, že šlo jen o jeden z požadavků, jímž by se mělo ministerstvo řídit poté, co by soud zrušil rozhodnutí ze dne 10. 1. 2019. Žalobce jinak ani netvrdil, že ministerstvo

pokračování

nerozhodlo – naopak sám soudu předložil rozhodnutí, která považoval za nezákonná, a žádal je zrušit.

Kasační stížnost

[8] Proti tomuto usnesení krajského soudu ze dne 26. 11. 2019 podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Tvrdil v ní (a v dalších navazujících podáních nazvaných jako *doplnění žaloby* či *rozšíření žaloby*), že ve věci 42 Ad 30/2019 (v řízení o první žalobě) se bránil jen proti nečinnosti, nikoli proti rozhodnutím. Uvedl, že NSS zrušil dne 4. 12. 2019 rozhodnutí městského soudu v té věci, v níž městský soud původně vyloučil žalobu proti rozhodnutím. Otázka nečinnosti se tak nyní vrací na začátek, ovšem není zaručeno, že se soud bude zabývat i nezákonností rozhodnutí. Později stěžovatel dodal, že předmětem řízení ve věci 42 Ad 30/2019 je jen rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018, nikoli další napadená rozhodnutí. Zároveň ale setrval na tom, že žaloba v té věci, kterou městský soud postoupil krajskému soudu, byla nečinnostní žalobou a nesměřovala proti žádným rozhodnutím. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že jej – pokud pochyboval o typu žaloby – nevyzval k odstranění vad žaloby. Konečně stěžovatel formuloval různé výtky proti postupu ministerstva a žádal, aby ministerstvo vydalo rozhodnutí o tom, že mu odepřelo nahlížet do spisu.

Právní hodnocení

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Věc je podle soudu právně jasná. Současně je ale pravděpodobné, že stěžovatel s tím ani v nynějším řízení nebude souhlasit, protože je přesvědčen o své pravdě a žádné úvahy soudu na tom nemohou nic změnit. Krom toho dosavadní procesní historie ukazuje na to, že stěžovatel se soudí pro souzení samo a vytrvalá polemika nejen s Ministerstvem práce a sociálních věcí, ale i se závěry soudů, se pro něj stala cílem sama o sobě. (S tím souvisí i to, nakolik se stěžovatel ve věci sám argumentačně angažuje. Předložil sice plnou moc udělenou advokátce, ale veškerá podání v kasačním řízení jsou jeho vlastním dílem.)

[11] **Za první,** městský soud nepochybil tím, že považoval (první) žalobu podanou dne 6. 4. 2018 za více žalob v jednom podání (žalobu proti rozhodnutí a žalobu nečinnostní) a vyloučil tu část, která byla „klasickou“ žalobou proti rozhodnutí (více rozhodnutím), k samostatnému řízení. (Jiná věc je, že klasickou žalobu městský soud postoupil krajskému soudu, protože se považoval za místně nepřislušného, kdežto nečinnostní žalobu si ponechal a sám o ní rozhodl pod sp. zn. 11 A 95/2018. Tato otázka, tj. místní příslušnost k rozhodování o nečinnostních žalobách ve věcech popsanych v § 7 odst. 3 s. ř. s., je nyní předmětem řízení před rozšířeným senátem NSS. V této věci to ale není důležité.) Bez ohledu na to, jak těsně sám stěžovatel chápe propojení všech žalobních nároků, které vznesl v původní komplexní žalobě, není zpravidla vhodné projednávat v jediném řízení různé typy žalob, protože každý typ se řídí jinými procesními pravidly a přináší s sebou i odlišná práva a povinnosti stran.

[12] **Za druhé,** po vyloučení se první žaloba rozpadla na dva logicky rozdělené celky: nečinnost zůstala u městského soudu, kdežto žaloba proti rozhodnutím pokračovala ke krajskému soudu. Jak je zřejmé z popisu výše, sám stěžovatel krajskému soudu ve věci

42 Ad 30/2019 zopakoval, že napadá tři rozhodnutí. V navazující liciaci o soudní poplatky pak krajský soud stěžovateli trpělivě vysvětloval, která rozhodnutí jsou předmětem řízení – a proč a kolik je za ně potřeba zaplatit.

[13] Není tedy pravda, že by první žaloba směřovala jen proti nečinnosti, jak stěžovatel nyní tvrdí.

[14] **Za třetí,** NSS ověřil, že jeho šestý senát skutečně dne 4. 12. 2019 (pod sp. zn. 6 Ads 118/2019) zrušil rozsudek městského soudu o nečinnostní žalobě vydaný dne 9. 4. 2019 (pod sp. zn. 11 A 95/2018). Vytkl zde městskému soudu, že shledal ministerstvo nečinným a uložil mu buď rozhodnout o podání, o kterém již ale rozhodnuto bylo – nebo umožnit stěžovateli nahlédnout do spisu a pořídit si kopie, což ale není rozhodnutí o věci samé, jehož jedině se lze domáhat nečinnostní žalobou. Stěžovatel se nyní obává o další osud tohoto řízení o nečinnostní žalobě u městského soudu a míní, že krajský soud nemohl odmítnout jeho druhou žalobu, protože vůbec není jisté, jak to nakonec dopadne u městského soudu. Tato dvě řízení spolu ale vůbec nesouvisejí. Pro nyní přezkoumávané řízení u krajského soudu (42 Ad 12/2019) je rozhodné jen to, zda byly splněny procesní podmínky, nikoli to, jak si stěžovatel stojí v jiných sporech proti ministerstvu. Stěžovatel si naproti tomu představuje, že může podávat libovolné návrhy, které se částečně překrývají, a pokud s jedním neuspěje, je jeho právem domoci se meritorního rozhodnutí o něm ve druhém nebo ve třetím řízení. Tak to ale není. Pravidla postupu soudu určuje procesní předpis, a ne účastník.

[15] **Za čtvrté,** krajský soud v řízení o druhé žalobě (42 Ad 12/2019) neměl žádný důvod k tomu, aby vyzýval stěžovatele k upřesnění typu žaloby. Obecně je pravda, že žalobní návrh i žalobní typ jsou v dispozici žalobce, současně však soud musí hodnotit žalobní návrhy podle jejich skutečného obsahu, a ne podle svévolných představ účastníků. Je užitečné přiblížit zde obsah petitu, který stěžovatel zformuloval ve své druhé žalobě ze dne 1. 4. 2019. Celkem petit obsahoval čtrnáct různých návrhů. První dva žádaly zrušit rozhodnutí ze dne 5. 3. 2018 (v prvním stupni) a ze dne 10. 1. 2019 (o rozkladu). Podle posledního měl soud ministerstvu uložit, aby zastavilo řízení o vlastní stěžovatelově žádosti (žádostech), protože podle stěžovatele šlo o žádost zjevně právně nepřipustnou a v určené lhůtě nebyly odstraněny podstatné vady žádosti. Zbylé petitely měly vést ministerstvo k tomu, aby stěžovateli něco sdělilo či doručilo, aby ho informovalo o důvodech svého chybného postupu, aby vyřídilo jeho stížnost, aby vydalo usnesení, kterým by zhojilo ignorování práva, a aby stěžovateli umožnilo různé úkony v řízení.

[16] Krajský soud tak správně uzavřel (byť to takto neformuloval), že převážně jde o nesmyslné návrhy, jimiž se soud zabývat nemůže, a jediným teoreticky projednatelným návrhem byl ten na zrušení dvou rozhodnutí, která k žalobě byla připojena. Stěžovatel nemůže ani v nejmenším podezřívát krajský soud z toho, že se chtěl vyhnout přezkumu rozhodnutí ministryně ze dne 10. 1. 2019. V době, kdy krajský soud odmítl druhou žalobu pro překážku litispendence, se totiž řízení o první žalobě (mj. proti témuž rozhodnutí) ještě nedostalo ani do fáze placení soudních poplatků. Když pak v řízení o první žalobě došlo na placení, stěžovatel se rozhodl dále pokračovat v žalobě proti rozhodnutí, které napadl až deset měsíců poté, co mu bylo oznámeno, a naopak se rozhodl nezaplatit za žalobu proti pozdějšímu rozhodnutí, která podle všeho byla včasná. Žaloba proti

pokračování

rozhodnutí ze dne 10. 1. 2019 tak, zdá se, mohla být projednána, avšak stěžovatel k tomu nakonec neposkytl potřebnou součinnost.

[17] **Za páté**, stěžovatelovy další návrhy směřující vůči ministerstvu nepatří do kasačního řízení, a soud se jimi proto nezabýval.

Závěr a náklady řízení

[18] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl.

[19] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Úspěšnému žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu